

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

14. rujna 2023.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim stvarima – Sudska nadležnost i izvršenje sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima – Uredba (EU) br. 1215/2012 – Posebna nadležnost u stvarima povezanim s ugovorom – Članak 7. točka 1. podtočka (b) – Pojam ugovora o ‚pružanju usluga‘ – Raskid predugovora o budućem sklapanju ugovora o franšizi”

U predmetu C-393/22,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Nejvyšší soud (Vrhovni sud, Češka Republika), odlukom od 5. svibnja 2022., koju je Sud zaprimio 15. lipnja 2022., u postupku

EXTÉRIA s.r.o

protiv

Spravime, s.r.o.,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: M. L. Arastey Sahún, predsjednica vijeća, F. Biltgen (izvjestitelj) i J. Passer, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Spravime s. r. o., M. Čajka, *advokát*,
- za češku vladu, M. Smolek i J. Vlácil, u svojstvu agenata,
- za portugalsku vladu, P. Barros da Costa, S. Duarte Afonso i J. Ramos, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, S. Noë i K. Walkerová, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: češki

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 7. točke 1. podtočke (b) Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.; u daljnjem tekstu: Uredba Bruxelles I bis).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva EXTÉRIA s. r. o., sa sjedištem u Ostravi (Češka Republika), i društva Spravime s. r. o., sa sjedištem u Ivanovicama (Slovačka Republika), u vezi sa zahtjevom za plaćanje ugovorne kazne zbog neizvršenja predugovora o budućem sklapanju ugovora o franšizi.

Pravni okvir

- 3 Članak 4. stavak 1. Uredbe Bruxelles I bis glasi kako slijedi:
„Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice.”
- 4 U skladu s člankom 7. točkom 1. te uredbe:
„Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:
 1. (a) u stvarima povezanim s ugovorom, pred sudom mjesta izvršenja konkretne obveze;
 - (b) u svrhe ove odredbe, osim ako nije drukčije ugovoreno, mjesto izvršenja konkretne obveze je:
 - u slučaju prodaje robe, mjesto u državi članici u kojoj je roba dostavljena ili trebala biti dostavljena sukladno ugovoru;
 - u slučaju pružanja usluga, mjesto u državi članici u kojoj su usluge pružene ili trebale biti pružene sukladno ugovoru;
 - (c) ako se ne primjenjuje točka (b), primjenjuje se točka (a)”.

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 5 Tužitelj iz glavnog postupka, koji pruža usluge savjetovanja u području sigurnosti i zdravlja na radu, i tuženik iz glavnog postupka sklopili su 28. lipnja 2018. predugovor o budućem sklapanju ugovora o franšizi (u daljnjem tekstu: predugovor) koji bi potonjem omogućio upravljanje i vođenje poslovnica franšize tužitelja iz glavnog postupka u Slovačkoj. Taj je predugovor, osim obveze sklapanja tog ugovora u budućnosti, sadržavao i određene ugovorne uvjete, kao i obvezu

tuženika iz glavnog postupka da plati predujam u iznosu od 20 400 eura bez poreza na dodanu vrijednost i, u slučaju neispunjavanja te obveze, ugovornu kaznu u iznosu koji odgovara visini tog predujma (u daljnjem tekstu: ugovorna kazna).

- 6 Navedeni predujam, čiji cilj nije bio samo osigurati navedenu obvezu, nego i očuvati povjerljivost svih informacija sadržanih u navedenom predugovoru koje se odnose na institut franšize tužitelja iz glavnog postupka, trebao je biti plaćen u roku od deset dana nakon potpisivanja istog predugovora. Osim toga, potonji je predviđao mogućnost tužitelja iz glavnog postupka da odustane ako mu tuženik iz glavnog postupka ne plati dogovorenu naknadu u predviđenom roku.
- 7 Predugovorom je bila predviđena primjena češkog prava, a pritom nije sklopljen nikakav sporazum o nadležnosti.
- 8 Tvrdeći da je tuženik iz glavnog postupka povrijedio svoju obvezu plaćanja predujma o kojem je riječ, tužitelj iz glavnog postupka odustao je od predugovora te je zahtijevao plaćanje ugovorne kazne.
- 9 U tu svrhu, pokrenuo je postupak za izdavanje europskog platnog naloga pred Okresním soudom v Ostravě (Općinski sud u Ostravi, Češka Republika).
- 10 Rješenjem od 17. prosinca 2020. taj je sud odbio prigovor nenadležnosti čeških sudova koji je istaknuo tuženik iz glavnog postupka te je ocijenio da je nadležan za odlučivanje u sporu o kojem je riječ na temelju članka 7. točke 1. podtočke (a) Uredbe Bruxelles I bis, s obzirom na to da je predmet tog spora izvršenje obveze u smislu te odredbe, odnosno obveze plaćanja ugovorne kazne, koja je trebala biti izvršena u mjestu sjedišta tužitelja iz glavnog postupka.
- 11 U okviru žalbe podnesene protiv tog rješenja, tuženik iz glavnog postupka pozvao se na nadležnost slovačkih sudova jer je obveza osigurana tom ugovornom kaznom – koja se, doduše, temeljila na predugovoru – ipak povezana s mjestom proizvodnje i isporuke robe u okviru ugovora o franšizi koji je trebao biti sklopljen.
- 12 Rješenjem od 16. veljače 2021., Krajský soud v Ostravě (Okružni sud u Ostravi, Češka Republika), kao žalbeni sud, potvrdio je prvostupanjsku odluku smatrajući da je predmet tužbe pravo na isplatu ugovorne kazne zbog toga što tuženik iz glavnog postupka nije poštovao uvjete iz predugovora te stoga nije povezan s proizvodnjom ili isporukom robe, tako da se članak 7. točka 1. podtočka (b) Uredbe Bruxelles I bis ne primjenjuje. Slijedom toga tvrdi da sudsku nadležnost treba utvrditi u skladu s člankom 7. točkom 1. podtočkom (a) te uredbe, koji određuje da je nadležan sud mjesta izvršenja konkretne obveze, pri čemu to mjesto treba utvrditi u skladu s pravom suda pred kojim je pokrenut postupak, što je u ovom slučaju češko pravo.
- 13 Tuženik iz glavnog postupka podnio je žalbu u kasacijskom postupku protiv tog rješenja pred Nejvyšším soudom (Vrhovni sud, Češka Republika), sudom koji je uputio zahtjev, tvrdeći da priroda prava na isplatu ugovorne kazne nije bila pravilno ocijenjena.
- 14 Upućujući na ustaljenu sudsku praksu Suda o tumačenju pojma „stvari povezane s ugovorom” (presude od 17. lipnja 1992., Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, t. 15. i od 15. lipnja 2017., Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, t. 30.), taj sud zaključuje da spor koji se pred njim vodi u pogledu prava na isplatu ugovorne kazne proizlazi iz predugovora, tako da je taj spor obuhvaćen pojmom „stvari povezane s ugovorom” u smislu članka 7. točke 1. Uredbe Bruxelles I bis.

- 15 Budući da, prema mišljenju navedenog suda, to pravo nije povezano s proizvodnjom ili isporukom robe, primjenu članka 7. točke 1. podtočke (b) prve alineje treba odmah isključiti.
- 16 Stoga valja ocijeniti radi li se o pravu koje se odnosi na „pružanje usluga” u smislu navedenog članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje.
- 17 Sud koji je uputio zahtjev ističe da su moguća dva različita rješenja u kontekstu određivanja međunarodno nadležnog suda, odnosno jedno bi bilo da se predugovor kvalificira kao samostalni ugovor, drugo bi se sastojalo od utvrđivanja prirode prava koja proizlaze iz predugovora ovisno o prirodi ugovora koji se treba sklopiti.
- 18 S obzirom na sudsku praksu Suda, samim sklapanjem predugovora ne dolazi do pružanja usluga, kako je samostalno određeno u pravu Unije kao ugovor koji obuhvaća obavljanje djelatnosti činjenjem u korist druge osobe u zamjenu za naknadu (vidjeti u tom smislu presude od 23. travnja 2009., *Falco Privatstiftung i Rabitsch*, C-533/07, EU:C:2009:257; od 14. srpnja 2016., *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, i od 25. ožujka 2021., *Obala i lučice*, C-307/19, EU:C:2021:236), tako da je Nejvyšší soud (Vrhovni sud) sklon zaključiti da se na taj predugovor ne primjenjuje članak 7. točka 1. podtočka (b) druga alineja Uredbe Bruxelles I bis.
- 19 Slijedom toga, u skladu s tim člankom 7. točkom 1. podtočkom (c), prema kojem se navedeni članak 7. točka 1. podtočka (a) primjenjuje ako se ne primjenjuje isti članak 7. točka 1. podtočka (b), nadležni sud treba odrediti prema mjestu izvršenja obveze o kojoj je riječ.
- 20 Budući da Sud još nije izričito razmotrio pitanje može li se *pactum de contrahendo* kvalificirati kao „ugovor o pružanju usluga”, on smatra da postoji razumna sumnja u pogledu pravilnog tumačenja članka 7. točke 1. podtočke (b) Uredbe Bruxelles I bis.
- 21 U tim je okolnostima Nejvyšší soud (Vrhovni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebali li članak 7. točku 1. podtočku (b) Uredbe [Bruxelles I bis] tumačiti na način da pojam „ugovor o pružanju usluga” obuhvaća i predugovor (*pactum de contrahendo*) na temelju kojeg su se stranke obvezale sklopiti budući ugovor koji je ugovor o pružanju usluga u smislu te odredbe?”

O prethodnom pitanju

- 22 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 7. točku 1. podtočku (b) Uredbe Bruxelles I bis tumačiti na način da predugovor o budućem sklapanju ugovora o franšizi, koji predviđa obvezu plaćanja ugovorne kazne zbog neizvršenja tog predugovora, ugovorna obveza čija je povreda osnova tužbenog zahtjeva, obuhvaćena pojmom ugovora o „pružanju usluga” u smislu te odredbe.
- 23 Uvodno valja podsjetiti na to da, s obzirom na to da se Uredbom Bruxelles I bis stavlja izvan snage i zamjenjuje Uredba Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.), koja je zamijenila Konvenciju od 27. rujna 1968. o [sudskoj] nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 3.), tumačenje Suda u vezi s Uredbom br. 44/2001 vrijedi i za

Uredbu Bruxelles I bis, kada se odredbe tih instrumenata prava Unije mogu smatrati istovjetnima. To je osobito slučaj s člankom 5. točkom 1. Uredbe br. 44/2001 i člankom 7. točkom 1. Uredbe Bruxelles I bis (vidjeti u tom smislu presudu od 8. svibnja 2019., Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, t. 19. i 20. te navedenu sudsku praksu).

- 24 Kad je riječ o članku 7. točki 1. podtočki (b) drugoj alineji Uredbe Bruxelles I bis valja istaknuti da tekst te odredbe sam po sebi ne omogućuje odgovor na postavljeno pitanje, s obzirom na to da navedena odredba ne definira pojam ugovora o pružanju usluga (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2009., Falco Privatstiftung i Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 19.).
- 25 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, pojmove „stvari povezane s ugovorom” i „pružanje usluga” iz članka 7. točke 1. podtočke (a) odnosno članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje Uredbe Bruxelles I bis treba tumačiti samostalno, prije svega uzimajući u obzir sustav i ciljeve te uredbe, kako bi se osigurala njezina ujednačena primjena u svim državama članicama. Stoga se te pojmove ne bi moglo shvatiti kao da upućuju na kvalifikaciju pravnog odnosa o kojem je riječ pred nacionalnim sudom u mjerodavnom nacionalnom pravu (vidjeti u tom smislu presudu od 14. srpnja 2016., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 19. i navedenu sudsku praksu).
- 26 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je cilj Uredbe Bruxelles I bis ujednačavanje pravila o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima pomoću iznimno predvidivih pravila o nadležnosti i da je stoga njezin cilj pravna sigurnost koja se sastoji od pojačane pravne zaštite osoba s domicilom u Europskoj uniji tako da se istodobno omogući i tužitelju da lako utvrdi sud pred kojim može pokrenuti postupak i tuženiku da razumno predvidi pred kojim sudom može biti tužen (vidjeti u tom smislu presudu od 14. srpnja 2016., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 16. i navedenu sudsku praksu).
- 27 Osim toga, iz sudske prakse proizlazi da se sustav određivanja opće nadležnosti, predviđen u poglavlju II. Uredbe Bruxelles I bis, temelji na općem pravilu predviđenom njezinim člankom 4. stavkom 1., prema kojem se osobe s domicilom u nekoj državi članici tuži pred sudovima te države članice neovisno o državljanstvu stranaka. U poglavlju II. odjeljku 2. te uredbe predviđen je određen broj pravila o posebnoj nadležnosti, među kojima je i ono predviđeno u članku 7. točki 1. navedene uredbe, ali samo kao odstupanje od tog općeg pravila o nadležnosti sudova tuženikova domicila (vidjeti u tom smislu presudu od 14. srpnja 2016., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 17. i navedenu sudsku praksu).
- 28 U tom kontekstu, potrebno je podsjetiti na to da se pravila o posebnoj nadležnosti predviđena Uredbom Bruxelles I bis trebaju usko tumačiti te nije dopušteno tumačenje koje ide izvan slučajeva izričito predviđenih tom uredbom (presuda od 8. svibnja 2019., Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, t. 22. i navedena sudska praksa).
- 29 Pravilo o posebnoj nadležnosti u stvarima povezanim s ugovorom, predviđeno u članku 7. točki 1. Uredbe Bruxelles I bis, odgovara kriteriju blizine i motivirano je postojanjem uske veze između ugovora o kojem je riječ i suda koji o njemu odlučuje. Stoga je opće pravilo o nadležnosti sudova tuženikova domicila, navedeno u točki 27. ove presude, dopunjeno tim pravilom o posebnoj nadležnosti u stvarima povezanim s ugovorom, na temelju kojeg tuženik također može biti tužen pred sudom mjesta u kojem je konkretna obveza izvršena ili treba biti izvršena (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2009., Falco Privatstiftung i Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 24. i 25.).

- 30 Što se tiče mjesta izvršenja ugovornih obveza koje proizlaze iz ugovora o pružanju usluga, članak 7. točka 1. podtočka (b) druga alineja Uredbe Bruxelles I bis samostalno određuje kriterij poveznice u pogledu tog ugovora kao mjesto države članice u kojoj su, na temelju tog ugovora, usluge pružene ili trebale biti pružene, kako bi se ojačali ciljevi ujedinjavanja i predvidljivosti pravila o sudskoj nadležnosti i, slijedom toga, pravne sigurnosti. Taj samostalni kriterij poveznice namijenjen je primjeni na sve zahtjeve koji se temelje na istom ugovoru o pružanju usluga (vidjeti u tom smislu presude od 23. travnja 2009., *Falco Privatstiftung i Rabitsch*, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 26. i 27. i od 11. ožujka 2010., *Wood Floor Solutions Andreas Domberger*, C-19/09, EU:C:2010:137, t. 23.).
- 31 Upravo s obzirom na ta razmatranja valja utvrditi je li obveza plaćanja ugovorne kazne zbog neizvršenja predugovora, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, obuhvaćena pojmom „pružanje usluga” u smislu članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje Uredbe Bruxelles I bis.
- 32 Najprije valja istaknuti da su obveze koje obvezuju stranke i koje proizlaze iz teksta predugovora, poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, obuhvaćene pojmom „stvari povezane s ugovorom” u smislu članka 7. točke 1. podtočke (a) Uredbe Bruxelles I bis.
- 33 Nadalje, iako članak 7. točka 1. podtočka (a) Uredbe Bruxelles I bis određuje sudsku nadležnost u stvarima povezanim s ugovorom s obzirom na mjesto izvršenja konkretne obveze, taj članak 7. točka 1. podtočka (b) u pogledu prodaje robe i pružanja usluga utvrđuje posebne kriterije poveznice, tako što određuje to mjesto izvršenja upućivanjem na mjesto u državi članici u kojoj je, u skladu s ugovorom, roba isporučena ili trebala biti isporučena i mjesto u državi članici u kojoj su, u skladu s ugovorom, usluge pružene ili trebale biti pružene.
- 34 Što se konkretno tiče kvalifikacije ugovora kao „ugovora o pružanju usluga”, iz sudske prakse proizlazi da pojam „usluge” u smislu navedenog članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje podrazumijeva barem da strana koja pruža usluge obavlja određenu djelatnost u zamjenu za naknadu (vidjeti, među ostalim, presude od 23. travnja 2009., *Falco Privatstiftung i Rabitsch*, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 29. i od 15. lipnja 2017., *Kareda*, C-249/16, EU:C:2017:472, t. 35.).
- 35 Glede prvog kriterija sadržanog u toj definiciji, odnosno kriterija postojanja djelatnosti, Sud je pojasnio da on zahtijeva činjenje, a ne propuštanje. U tom pogledu, kad je riječ o ugovoru čiji je predmet to da jedna stranka distribuira proizvode druge stranke, Sud je presudio da taj kriterij odgovara karakterističnoj činidbi stranke koja, time što osigurava takvu distribuciju, sudjeluje u razvoju širenja dotičnih proizvoda (vidjeti, među ostalim, presude od 19. prosinca 2013., *Corman-Collins*, C-9/12, EU:C:2013:860, t. 38. i od 14. srpnja 2016., *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 38.).
- 36 Što se tiče drugog kriterija, odnosno kriterija davanja naknade kao protučinidbe za obavljenju djelatnost, valja naglasiti da se ono ne može tumačiti kao plaćanje novčanog iznosa u užem smislu jer se može smatrati da ostvarivanje niza pogodnosti predstavlja gospodarsku vrijednost koja se može smatrati naknadom (vidjeti u tom smislu presude od 19. prosinca 2013., *Corman-Collins*, C-9/12, EU:C:2013:860, t. 39. i od 14. srpnja 2016., *Granarolo*, C-196/15, EU:C:2016:559, t. 40.).

- 37 Međutim, iako predmet ugovora o franšizi koji je trebao biti sklopljen nakon predugovora u potpunosti ispunjava dva kriterija navedena u točkama 35. i 36. ove presude, to nije slučaj s tim predugovorom čiji je cilj bio sklapanje ugovora o franšizi u budućnosti i očuvanje povjerljivosti informacija sadržanih u navedenom predugovoru. Osim toga, ako suugovaratelj ne obavlja stvarnu djelatnost, plaćanje ugovorne kazne ne može se kvalificirati kao naknada.
- 38 Budući da se predugovorom ne zahtijeva nikakvo činjenje ni plaćanje naknade, obveze koje proizlaze iz tog predugovora, osobito obveza plaćanja ugovorne kazne, ne mogu biti obuhvaćene pojmom „pružanje usluga” u smislu članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje Uredbe Bruxelles I bis.
- 39 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentom koji se temelji na činjenici da je obveza plaćanja ugovorne kazne usko povezana s ugovorom o franšizi koji je trebao biti sklopljen i na temelju kojeg bi bilo moguće odrediti mjesto u kojem su predmetne usluge trebale biti pružene.
- 40 Naime, takav argument nije samo u suprotnosti sa zahtjevom uskog tumačenja pravila o posebnim nadležnostima predviđenih Uredbom Bruxelles I bis, kako je naveden u točki 28. ove presude, nego i s ciljevima predvidljivosti i pravne sigurnosti iz točaka 26. i 30. ove presude.
- 41 Naposljetku, valja istaknuti da iz sustava članka 7. točke 1. Uredbe Bruxelles I bis proizlazi da je zakonodavac Unije donio različita pravila o nadležnosti za ugovore o prodaji robe i za ugovore o pružanju usluga, s jedne strane, i za sve druge vrste ugovora koji nisu obuhvaćeni posebnim odredbama te uredbe, s druge strane (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2009., Falco Privatstiftung i Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 42.).
- 42 U tom pogledu valja podsjetiti na to da iz članka 7. točke 1. podtočke (c) Uredbe Bruxelles I bis proizlazi da se „točka (a) primjenjuje ako se ne primjenjuje točka (b)”.
- 43 Međutim, proširenje područja primjene članka 7. točke 1. podtočke (b) druge alineje Uredbe Bruxelles I bis na način da se u njega uključi svaki predugovor o budućem sklapanju ugovora o pružanju usluga, značilo bi zaobilaženje namjere zakonodavca Unije u tom pogledu i utjecalo bi na koristan učinak tog članka 7. točke 1. podtočaka (c) i (a) (vidjeti u tom smislu presudu od 23. travnja 2009., Falco Privatstiftung i Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, t. 43.).
- 44 S obzirom na prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 7. točku 1. podtočku (b) Uredbe Bruxelles I bis treba tumačiti na način da predugovor o budućem sklapanju ugovora o franšizi, koji predviđa obvezu plaćanja ugovorne kazne zbog neizvršenja tog predugovora, ugovorna obveza čija je povreda osnova tužbenog zahtjeva, nije obuhvaćena pojmom ugovora o „pružanju usluga” u smislu te odredbe. U takvom slučaju, sudska nadležnost u pogledu zahtjeva za tu konkretnu obvezu određuje se, u skladu s člankom 7. točkom 1. podtočkom (a) te uredbe, s obzirom na mjesto izvršenja navedene obveze.

Troškovi

- 45 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Članak 7. točku 1. podtočku (b) Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

treba tumačiti na način da:

predugovor o budućem sklapanju ugovora o franšizi, koji predviđa obvezu plaćanja ugovorne kazne zbog neizvršenja tog predugovora, ugovorna obveza čija je povreda osnova tužbenog zahtjeva, nije obuhvaćena pojmom ugovora o „pružanju usluga” u smislu te odredbe. U takvom slučaju, sudska nadležnost u pogledu zahtjeva za tu konkretnu obvezu određuje se, u skladu s člankom 7. točkom 1. podtočkom (a) te uredbe, s obzirom na mjesto izvršenja navedene obveze.

Potpisi